

han allerede havde været Genstand for flere Overtalelsesforsøg fra den Tyrstrupske Fraktions Side. Gjørup havde endog personlig søgt ham for at friste ham med Løftet om en Plads i det vigtige Udvalg om Husmandsloven. Men han havde besluttet sig til foreløbig at se Tiden an og holde sig fri af Partikævlet, for at han fremdeles — med Blikket fast rettet mod Maalet — kunde bevare Hovedet klart.

Inde i Dagligstuen ved Siden af begyndte en Grammofon at skratte. Da den kom i Gang, blev det til en wagnersk Arie, sun-gen af Nationens Øjsten, Operaens Heltetenor.

Hr. Søholm trykkede paa en Knap under Bordpladen, og næsten som en Automat skød Døren til Gangen sig ind i Muren, og en uniformeret og friseret Dreng kom tilsyne i Aabningen i militær Retstilling.

„Grosserereren kaldte!“

„Luk der!“ befalede Hr. Søholm og gjorde et Kast med Hovedet hen imod den aabne Dør til Dagligstuen.

Da han var bleven alene med Jægermesteren, lagde han Benene op paa en Stol og sagde:

„Vil De vide min Mening, saa er det den, at Enslev er færdig. Stemningen ude omkring i Landet er imod ham. Han er jo ogsaa en syg Mand. Det skulde De tænke lidt over. For det var jo rart, om De snart kunde faa fat i den rigtige Ende derhenne paa Rigsdagen.“

„Jeg er ikke tilfals,“ sagde Jægermesteren stramt afvisende.

Hr. Søholm slog en Latter op. Han havde i Tankerne allerede gjort sin Svigersøns Bo op og udleveret det til Skifteretten.

„Nej, fint skal det være — og skidt er 'et!“

„Hvad mener De med det?“

„Jeg mener sgu, at det er Deres Pligt at tænke lidt alvorligt paa Fremtiden. Inden et halvt Aar har I jo formøblet, hvad I fik Lov at beholde. Det kan jo enhver se. Hvad vil I saa leve af? Af mig faar I ikke en Øre!“

„Jeg skal have mig frabedt, at De blander Dem i mine Ting.“

„Det agter jeg nu alligevel at gøre for Vilhelmines Skyld.“

„Har Vilhelmine maaske klaget? Savner hun noget?“